

gende om Bevilling til Bedligeholdelse, ſaa at dette Lokale kan blive en ſtadig Rilde til forøgede Udgifter. Jeg kan heller ikke anerkende Betydningen af den Motivering, ſom den ærede Miniſter er kommen med i Anmærkningerne. Jeg ſynes, at den er noget ſvag. Der ſiges bl. a., at nu maa de Elever, der ſhulle bruge det paatænkte Lokale, gaa en lang Vej hen til et andet Gymnaſtilokale, og at det ſaa haade regner og ſner paa dem. Det forekommer mig dog, at unge Menneſter, ſom ſhulle være Sømand, maa kunne taale lidt Regn og Sne. Kunne de ikke det, beklager jeg dem virkelig, naar de en Gang komme til Søs. Skulde unge Menneſter ikke kunne gaa et Stykke Vej til et Gymnaſtilokale? Der maa altſaa, efter hvad der ſtaar i Anmærkningerne, i Forvejen være et ſaadant Lokale, og jeg indſer da ikke, at det er forſvarligt at indrette et nyt. Jeg maa ſærlig henlede det høje Tings Dømmekraft netop paa denne Poſt, thi her er noget nyt, og det er netop Metoden, at man fører noget nyt til, ſom medfører forøgede Udgifter ad Mare. Paa den Maade er det, at de militære Budgetter lidt efter lidt ſtrues op til den enorme Højde, de nu have. Det er for øvrigt et mærkeligt Forlangende, her er gjort. I 1892—93 var det forlangt paa Tillægsbevillingsloven og i 1895—96 var det opført paa Finanslooforſlaget. Det maa jeg ſige til de moderates Nos, at den Gang holdt de ſig tappert over for dette Forſlag. Kunde nu Venſtre ikke holde ſig lige ſaa tappert, ſaa at man kunde ſaa det Forſlag ſlaaet ihjel? Endvidere er der en anden Grund, ſom for mig har været nok ſaa vigtig til at nægte dette Gymnaſtilokale, og det er, at det vedrører Marinens Underviſningsanſtalter. Til diſſe kræves der i Aar 124,390 Kr. 29 Ore. Det er den dyrefte Underviſning, der findes nogetſteds i vort Land, den er endnu dyrere end Krigsminiſteriets og langt dyrere end Underviſningen paa Sorø Akademi. Vi have ingen Underviſningsanſtalt i vort Land, der er ſaa koſtbar pr. Elev ſom Marinens. Jeg ſynes derfor, at naar vi i Forvejen have bevilget ſaa rigeligt og flot til Marinens Underviſningsanſtalter, ſhulde vi nu ſige Stop og nægte diſſe 4,100 Kr. — I Vædringsforſlaget Nr. 159 har jeg tilladt mig at foreſlaa en Medſættelse af 200,000 Kr. paa Bevillingen til Dveſeudruſtninger. Jeg erindrer, at i Fjor jagde Miniſteren, at 800,000 Kr. var et meget knebent Beløb til Dveſeudruſtninger, at han med Væthed kunde bruge meget mere, og at han maatte ſpare ſvært for at ſaa diſſe Penge til at ſlaa til. Ja, jeg kan godt forſtaa, at han kan bruge mere, thi at ud-

ſende et fuldt udruſtet Krigsſtib paa et langt Togt er ſelvfølgelig en overordentlig koſtbar Hiſtorie. Jeg tror, at i Fjor var der Tale om at ſende et ſtib ud til de transatlantiſke Farvande eller om, at Miniſteren onſtede det — jeg ved ikke, om det er ſket. Jeg vil indrømme, at der er en Grund, hvorfor det kunde være Synd at nægte diſſe Penge, nemlig Henſynet til Søofficererne, thi for diſſe ſtakkels Menneſter, ſom have ſaaet denne uhyre koſtbare Uddannelse, er det værſte viſnok at ſaa Tiden til at gaa. Mange af dem have i lange Tider ikke Spor af Arbejde, de ligge forſøjede for lang Tid og vide ikke, hvad de ſhulle tage ſig for. Af den Grund kunde det være rigtigt at give diſſe Penge. Men var det ikke muligt at give diſſe Menneſter noget at beſtille? For at ſaa lidt Dveſe kunde de tage Hyre om Bord paa Handelsſkibe. De ſil da ſaa i alt Fald Dveſe i at fare til Søs, det ſaa de ikke nu. Jeg ſynes imidlertid, at naar der er Tale om Anvendelse af Landets Penge, er det Henſyn, jeg her har nævnt, af underordnet Betydning, og jeg tillader mig derfor at anbefale den Medſættelse, jeg her har foreſlaaet. — Vædringsforſlaget Nr. 160 drejer ſig om Officerer i fremmed Tjenefte. Jeg ſynes, at det er overordentlig flotte Beløb, der anvendes paa denne Konto. Man kan ikke ſe det af dette Finanslooforſlag, men naar man gennemgaar Statsreviſionens Betænkning, vil man finde, at en Premierløjtnant i amerikaniſk Tjenefte har koſtet 4,100 Kr. og en anden i franſk Tjenefte 3,200 Kr. Ligeledes ſynes jeg, at det er overordentlig flotte Reſſepenge, den højtærede Miniſter giver ſine Officerer. Der er ſaaledes en Læge, der har været ſendt til Vegekongreſſen i Rom, og dertil blev der anvendt ikke mindre end 1,275 Kr. Der er viſt ingen Privatmand, der rejſer ſaa flot. Jeg kan ikke ſe, hvorfor Søofficererne ſhulle optræde ſaa overordentlig flot, ſaa ſnart de ſhulle ud at rejſe. Jeg kan nævne en Officer, ſom ogſaa har været paa Rejſe, men kun til Taſtinge; det har iſølge Statsreviſionens Betænkning koſtet 150 Kr. Jeg ſynes, at det er et meget rundeligt Beløb for en Tur over til Taſtinge. Jeg har derfor foreſlaaet, at denne Konto, der er opført med 25,000 Kr., nedſættes med 5,000 Kr. Marineminifterens Konto: „Uforuſete Udgifter“ andrager 10,000 Kr. Jeg har foreſlaaet at nedſætte den med 2,000 Kr. Jeg ſer, at den ærede Marineminifter ligesom hans Kollega Krigsminiſteren anvender et betydeligt Beløb til Brevduer. At dømme efter Statsregnskabet og Statsreviſorerneſ Betænkning er der af dette Beløb blevet anvendt halvfjette